

je tako hudo sneg iti, da se jim je delala temà pred očmi, ter nijsta videli ni naprej ni nazaj. Kaj jima je storiti? — Ne daleč od ceste ugledati gosto germovje, ki je bilo uže na debelo sè snegom zametèno. Sredi germovja je bila prostorna kotlina, a nad njo in okolo nje po germovji je ležal sneg, da je bilo videti, kakor bi bila kotlina sè snegom nalašč v obok zidana. V to kotlino se splezate ubogi deklici. A prej nego gresta vanjo, vtakneta svoji preslici, da je bila druga verhu druge, privežete na verh dolg rudeč trak, ter zapičeta to znamenje v sneg med germovjem.

Nastala je noč. Sneg je padal in padal v gostih kôsmih na zemljo; zelo merzla in vihar na noč je bila. Okolo germovja je bilo uže visoko nametanega snega. Vhod v kotlino je bil že ves zameten, da ga nij bilo pregaziti. Zunaj je ukala sova, da je bilo človeka groza in strah poslušati. Le pomislite otroci, v kacam strahu sta bili ubogi deklici! Ali ljubi Bog, ki je varuh nedolžnih otročičev, tudi njiju nij pozabil. Deklici sta se priporočili ljubemu Bogu in kmalu sta terdno zaspali.

Ko pa družega dné deklic nij bilo domóv, bili so njiju roditelji v velicih skerbéh. Poslali so hlapca k teti, da bi pozvedel, kje sta deklici. Hlapec gre in pozvé, da sta se uže sinoči domóv vernili. Zdaj se napravi mnogo vaščanov z lopatami v bližnji bukvik (bukov gozd), da bi v snegu poiskali izgubljeni hčerki.

In glej! jedva pridejo v gozd, zagledajo rudeče banderce iz snega nad germovjem moleti. Takój si mislijo: tù nekje blizu sta tudi deklici. In v temnej, sè snegom v sklep zidanej izbici sta deklici slišali klic ljudj in jok ubogih roditeljev. Takój se oglasite in zavpijete, da ne morete vèn, ker sta pod snegom. — Zdajci se možje spravijo z lopatami na sneg in ga razkidajo. Kako dobro je bilo, da se šibko germovje pod toliko težo snega nij ulomilo, ker drugače bi se bili ubogi deklici pod snegom zadušili. Koliko veselja so imeli ubogi roditelji, ko deklici veseli in zdravi prideta iz kotline, in kako priserčno so se zahvaljevali ljubemu Bogu za prečudno otetbo, tega peró popisati ne more. —

— o —

Postrežljiva Katarinka.

I.

Necega dne sreča Katarinka sosedovo Minko, ki se joka. Vpraša jo, kaj jej je, da se joka. „Oh, ljuba Katarinka“, pravi Minka, denes zjutraj je moral oče necemu gospodu v mesto pismo nesti. Pri odhodu mi je dal mnogo računov, da je naredim, dokler se verne.“ — In to je, kar te tako žali?“ vpraša Katarinka čudé se. — „Pusti, da ti povem vse,“ reče Minka. „Denes dopoldne obljubil nam je gospod učitelj, da gremo skupaj na izprehod. Ti sama dobro veš, da se kaj tacega samo enkrat v letu zgodi. Oj, kako sem se uže veselila, in glej, zastonj je bilo moje veselje.“ — „Vsaj račune lahko jutri narediš,“ reče Katarinka. „Ne morem, in tudi ne smem,“ odgovori Minka; „oče mi je ostro ukazal, da račune naredim še denes.“ Katarinka si misli: Kaj, ko bi jej jaz naredila račune. Moji roditelji gredó denes po poludne v bližnjo vas k strijcu. Res je, da je bila uže davno moja želja, naj bi je tudi jaz tja spremila. Ali

uboga Minka ima to veselje samo enkrat v letu, a moji roditelji gredo večkrat k strijcu.“ Tako je mislila dobra Katarinka ter sklene, da naredi Minki račune. Minka se jej lepo zahvali in Katarinka ostane doma. Ali koliko veselja je imela Katarinka zvečer, ko je videla veselo obličje svoje tovarišice Minke.

II.

Minka je bila jako hvaležna deklica. Zmirom je pazila na to, ako si Katarinka česa ne želi, s čimur bi jej ona lahko ustregla, ter jej tako vernila, kar jej je ona dobrega storila. Dolgo opazuje, pa ničesar ne najde, kar bi bilo všeč Katarinki. — Necega dne vidite Minka in Katarinka lep beršljan, ki je rasel v loncu. „Oj, ko bi tudi jaz kaj tacega imela,“ reče Katarinka. Jedva je slišala Minka te besede svoje tovarišice, da si misli: „S tem bi jej tedaj lahko pokazala svojo hvaležnost. — Drugi dan prosi Minka svojega brata, ki se je pri nekem lončarji učil lonce delati, naj bi bil tako dober in jej napravil lončeno posodo. „In kje bi preplet dobila?“ vpraša Minka. „Čimu pa rabiš preplet?“ „Ali ne veš, da beršljan lepše raste, ako se po prepletu ovija?“ „Imam prijatelja, ki zna kaj tacega narediti. V soboto zvečer dobiš oboje; a beršljana si poišči v gozdu.“ — Ko se Katarinka v nedeljo zjutraj probudi, vidi na svojem oknu prelepo posodo z zelenim beršljanom. Začudi se in pravi: „Od kod je neki to prelepo darilo?“ Ko beršljan ogleduje, zapazi listek papirja, na katerem so stale zapisane te le besede: Draga Katarinka! Vzemi to darilce sè serčno zahvalo, da si bila tako dobra in si mi naredila račune. Tvoja hvaležna prijateljica Minka.

Otroci, bodite tudi vi drug z drugim tako dobri, prijazni in postrežljivi, kakor vam kaže zgled dveh prijateljic, ki vam ju sem tukaj omenila.

Poslovenila Barbika Höchtl-nova.

Na ledu.

(Zimski obraz iz otročjih let.)

Uže se je danilo, ko je leni France odperl svoje zaspane oči. Jedva je oblekel hlače, tekkel je gledat k oknu, da bi videl, kakovšno je denes vreme: jeli bode sneg dovolj perhek in se dal stiskati v kepice, ki bi je potlej mali porednež lučal v svoje tovariše. Pa oj! skozi šipe se denes nič ne vidi, vse so preprežene z ledom.

„Nū denes pa uže ne bode s kepanjem nič,“ reče France z žalostnim glasom ter nekoliko premišljuje. A kmalu se mu čelo razvedri, veselo poskoči in zakriči: „Juhej! uže jo imam. Da sneg nij južen, nič ne dé, zato je pa gotovo na našej mlaki na debelo leda. To bomo derskali!“

Mati, ki je ravno stopila v hižo, slišala je zadnje besede, nasmeje se in pravi: „Menda ga pa ne bode preveč, to bode uže moja skerb. Denes se imaš učiti, a ne na ledu dersati!“ — „Malo bodeš vendar dovolila, vsaj se bodem dotlej vse dobro naučil,“ reče France. „Ne potlej, zdaj se bodeš učil; juterna ura, zlata ura,“ odgovori mati in odide v kuhinjo po svojih opravkih.

„Ej, če je uže tako,“ odgovori France sam sebi, „naj pa bode! A pogledat moram vendar iti na skrivaj, kakov je letošen led.“ To izgovorivši smukne